

conuenit Deo, ergo ipsa est transcendens.

¶ Ad primū conuenire int̄ antiquā descendat in decē prædicamen-  
ta sūt bonū sensum habere, quia prædicamentorū qdādam est absolu-  
tū, quoddā uero respectiū, & hoc conceditur. Si aut̄ intelligitur ali-  
quid præter opus intellectus esse diuisibile, aut prædicamenta nō im-  
mediate, & sufficienter diuidere ens, negatur imaginatio illa.

¶ Ad secundū, circūter omnis genus intelligi potest q. relatio quidā  
ditatiue sit in pluribus generibus: & hoc negatur, alio nō q. deno-  
minat oēs cūsumq; gñis fuerit, siue in se nec nominet illud, siue  
extrinsece, & sic conceditur.

¶ Ad tertium negatur consequentia: genus enim relationis analogū  
esse conceditur, quā admodum multa aliorum relationum analogā sunt  
in substantia, quantitas, qualitas, actio, passio, quādo, ubi, situs: apud  
Philosophum autem habitus celum non ascendit: Theologus autem  
hoc non negaret, et sic sub genere relationis relationes Deo at-  
tributæ, facillime contineri possunt.

¶ Vtrum prædicamēta reālī differant reālī differre, hic intelligitur  
vnum uere negative de alio prædicari, ut substantia nō est quantitas.

¶ Rñō ex Aristotele 3. physico q. non, ut patet de actione & pas-  
sione. Scotus Aristotelem glosat de actione pro re acta, & illa non  
est prædicamentū apud ipsum. Sed ipse sibi singulū respectū passi trā-  
smutati ad agens transmutans esse prædicamentum passionis, quem  
respectum Aristoteli in nullo prædicamento ponit nisi relatiue, sub  
modo potentie, & actus enumerans potentialia, ut calefactiū, et  
calefactibile: & actualia, ut calefaciens & calefactum.

¶ Contra in prædicamentis nominat Aristoteles calefieri esse in  
prædicamento passionis.

¶ Rñō calefieri dicit caliditatem fluentem, et illa est passio, respectus  
autem consequuntur, & de prædicamento relationis sunt, ut patet  
ab Auerro 3. physico r. 3. enumerante respectum agentis &  
patientis in prædicamento relationis diuidendo relatiua sub poten-  
tia & actū, & in prædicamento agere & pati: ideo figmentū Sco-  
ti est ad distinguendum relationes de ad aliquid, & ad respectibus sex  
principiorum, per esse extrinsecus aduenientes: ubi alij respectus  
sex principiorū sunt extrinsecus aduenientes. Intentio n. Philosophi  
fuit idē in duobus prædicamentis esse ponentū, ut qualitas impressa  
passio est de prædicamento actionis et passionis etc.

¶ De figura autem dubitauit Scotus an differat a superficie, et sic  
non est clarum apud ipsum prædicamēta undequaq; reālī differ-  
re. Sed de figura dubitandum non erat, ubi Aristoteli determinauerat  
q. non: dixerat. n. 2. de anima, tex. commen. 133. magnitudo n. quāda  
& figura est: & Auerrois ibi. figura n. est quantitas cum aliqua  
qualitate: & hoc tenet etiam Albertus magnus. Materiam dixit in  
libro de elementis, ut potentia substantiam pertinere ad prædicamē-  
tum substantie: ipsa uero ut potentia quantitas est de prædicamen-  
to qualitatīs & cetera.

¶ An autem relatio differat a fundamento dicitur quod non, ideo  
non differunt prædicamenta reālī, sed formalit̄, quia non quiddā  
tatiue de se inuicem prædicantur. Tamen tamen habent prædicamē-  
ta distinctionē q. inuicem non sunt trāsmutabilia, ut dixit Auer-  
ro. metaphysica. commen. 12. Corollarium materia subiecta formæ  
substantiali & accidentali non est eadem formalit̄, quia tunc in-  
ter substantiam & accidentis posset esse trāsmutatio, quod est im-  
possibile, quia terminus a quo, & terminus ad quem sunt alterius  
generis: omnis autem trāsmutatio est ex oppositis contrariis, aut  
priuatiuis, & omnia ista sunt eiusdem gñis, duo contraria, & duo  
priuatiue opposita, & subiectum eis.

¶ Contra Auerrois 12. metaphysica, commen. 25. materia est mate-  
ria omnis materie prædicamentorum: ergo idem sub rōne quā pote-  
tia est in diuersis prædicamentis.

¶ Respondeo negando consequentiā, quia alia ratione materia est  
subiecta substantiæ trāsmutationis, & alia ratione accidentali. Ex  
his patet q. eadem res potest esse in duobus prædicamentis: et Auer-  
rois 2. de anima, commen. 125. et 126. ponit sensum in prædicamento qua-  
litatis, actionis, passionis, relationis: per sensum animal est naturalī  
potens sentire, ideo sensus est qualitas de secunda specie qualitatīs:  
quia est potentia sensitua: actus tamen est de prima eius specie: ad  
uerbe magnam æquiuocationem qualitatīs, quoniam in una specie  
eius est actus, in alia uero potentia: autem sensus refertur ad sen-  
sibile, ipse est relatio, sensus autem ut actus aut passus ad genus  
actionis uel passionis perinet. Identitatem relationis & qualitatīs  
explicat Auerro. 2. de anima, cap. 143. proportionem in eo q. pro-  
portiones non sunt agentes, sed in eo q. qualitates: & facit auctori-  
tas hæc pro questione sequenti, cum dicit eandem rem esse qualita-  
tem que est fundamentum, & proportionem, que est relatio eius.  
Dixit etiam Auer. 3. metaphysica. cap. 7. sensus est in capitulo relatio-  
nis. Et 1. de anima. cap. 6. actio atq; uidetur esse in capitulo qualis, nō  
quāti. Dicit et Auer. 5. ethico. cap. 3. loquens de iustitia, ipsa cū ac-  
cepta fuerit p. modum, quo est uirtus, est in capitulo qualitatīs, et di-  
citur absolute non ad aliquid: & qñ accepta fuerit scdm q. iustitia,  
est in cap. relationis: & ad aliquid, quia iustitia est uiciniū quod  
suum est tribuere.

¶ Vtrū relatio dissoluatur a fundamentō. ¶ Quid sit, quia nihil cā-  
se, sed fundamentū est cā relatiōis. ¶ Sed o, diuersis p. ductionibus  
p. ducitur, quia stat fieri albedinē qñ non est similitudo: deinde si tudo  
ipsa inquit ē, puta incipit esse a, albedo: postquā nulla albedo præ-  
fuit, et post p. tēpus incipit esse b. albedo, tūc a. incipit, nō incipit  
silitudo esse, sed incipit ē b. ¶ Tertio qñ sunt alij sepabilia, illa re-  
differunt, sed fundamentū et relatio sunt sepabilia, q. corrupto uno ex  
tremorū silitudinis, remanet albedo, sed nō remanet silitudo. ¶ Quar-  
to, oē actūs differt a subiecto, sed relatio est accidentis.

¶ Rñō relatio & fundamentū eius sunt unū eius, siue intētionale, si  
ue reale formalit̄: tñ differunt: patet ex diff. mibus quārdā relationū  
silitudo est duorū eadē qñitas. Aequalitas est duorū eadē quātitas.  
Est aut̄ fundamentū silitudinis qualitas: æqualitatis aut̄ quātitas: di-  
xit n. Philoso. 5. meta. tex. cō. 20. similia quorū qualitas una, æqua-  
lia quorū quātitas una. Tū ē extra rōnem ē q. agēs uel re aliquid,  
qñcūq; debile, in re ualde distant imprimit respectū, ut actiui ad  
passiui, aut distāt ab eo qdā distāt. Tū q. a ipso possibile ē qdā sub  
alio, in celū iprimere aliquid qdā nō est intētiō, imo neq. intētiō, et di-  
cit Oehā in 1000. mūdīs poneretur silitudo facta albedine a. i. a. mūdū  
doct̄ sic actiue qñ metaphysica appellata, si iūniū cent mūdīs infini-  
tæ res p. duceretur etc. Tū q. a ipso possibile ē hoīem ponere sine depē-  
dētia ab aīa, a corpore, a deo etc. Tū q. a si substantia ē prior respectū,  
et differat relatio ab eo cuius ē relatio, tūc i. infinitum, q. quacūq;  
prioritate substantia ē prior, et sic ante prioritatē est prioritas. Sicut  
substantia differt a diffōne p. diffōnes, et sic in iūniū. ¶ Et q. Scotus  
hoc cōcedit, cōtra q. a iste p. cessus ē in cāis cēntiālī ordinatis, sin cā  
formali, quia distinctū diffōne formalit̄ est distinctū, et prius priorita-  
te formalit̄ ē prius. ¶ Tū ē si dissolutio relatiōis: tūc alij cōpōnēs  
faceret i. illo i. quo ē, cuius oppositū uult Auer. de stru. destru. de-  
scripta 3. dubio 14. pp aut̄ diffōnes formalit̄ relatiōis a fundamentō,  
dixit Philoso. 1. meta. tex. cō. 4. Fortasse duplo et dualitatis nō idem  
esse est. & dicunt aliqui distinctionē formalem esse ibi, quia duplū

Q. si sensus  
prædicamē-  
to qualitatīs,  
actionis, pas-  
sionis & rela-  
tionis.